

TÉKOZLÓ FIÚ - IRGALMAS ATYA

Isten kezdettől fogva Atyja az embernek. Arra teremtette, hogy személyes kapcsolatot vegyen föl vele. Adám bűnével Istentől nem mint Teremtőjétől szakadt el, hanem mint Atyjától, és ez nagyon lényeges különbség. Az ateizmus és minden más Istennel kapcsolatos téveszme abból fakad, hogy visszautasítjuk Isten atyai szeretetét. Amíg nincs türelmünk végighallgatni a názáreti Jézust, aki arról beszél, hogy Isten Atya és Fiú és Szentlélek, végtelenül mély benső élet, közösség, szerelem, addig minden istenfogalom egyoldalú; nem más, mint az ember önkivetítése.

Figyeljük meg, mit mond Jézus: *Legyetek olyanok, mint a ti menyzei Atyátok!* A sátán ezzel szemben azt állítja, hogy olyanok lesztek, mint az isteni lények. Azaz erőnek erejével szétválasztja Istenben a mindenható Teremtőt és a szerető Atyát; az előbbire irigykedik, az utóbbira viszont nem tart igényt. Amikor Adám elszakadt az Atyától, még nem lett ateista. Nem tagadja Isten létét, hanem csak bujkál előle. A sátán sem istentagadó, hanem csak Atya-tagadó, Istennek mint Atyának ellensége. Autonómiát akar, teljes függetlenséget, amely azért rettenetes, mert a szeretet az isteni tulajdonságok összessége, hogy mindenható, hogy önmagától való, örökévaló, mindentudó. Ezt az isteni természetet három személy birtokolja. Próbáljuk megközelíteni ezt a misztériumot em-

beri szinten - hogy is tudnánk másképp? Egy szeretetkapcsolatban természetesen fontosak a szeretett másik tulajdonságai, de a szeretet igazi tárgya nem lehet egy vagy több tulajdonság, azokat legfeljebb kedvelem. A valódi szeretet nem irányulhat dolgokra, hanem

csak személyekre. Természetesen ebben a földi életben bűntől sebzett szívünk szeretete hatalmas tisztulásokon kell hogy átmenjen, mégis, még ha nem vagyunk is képesek úgy szeretni, hogy tisztán magát a személyt szeretjük, azért van tapasztalatunk ar-

ról, hogy a szeretet valójában órá irányul. De ki látta már egy másik ember személyét? Senki. Az a láthatatlan valaki, aki rám néz egy kedves szempárból, aki mosolyog, sohasem látható közvetlenül, csupán megnyilatkozásaiban. Persze, erre a földi életre érvényes az az igazság, hogy senki sem szeretheti azt, akit nem lát, ha nem szereti látható megnyilvánulásait. Mégis, ez a tudományos szétválasztása annak, aki megnyilatkozik, attól, amiben megnyilatkozik, arra jó, hogy megérezzük, fölfogjuk, hogy a szeretet ténylegesen a személyre irányul, semmi másra, különben megromlik, tisztátalanná lesz. Tehát nem az istenséghez, az isteni természethez kell megtérnie az embernek, hanem Istenhez, az Atyához.

EGYHÁZ A VILÁGBAN

XVI. Benedek nagyböjti üzenete

(Kivonat)

A nagyböjt ismét alkalmat ad arra, hogy a keresztény élet középpontjáról elmélkedjünk: a felebaráti szeretetről. Ez alkalmas időszak, hogy Isten ígéje és a szentségek segítségével megújulva folytassuk hitbeli utunkat. Ezt az utat az imádság és a megosztás, a csönd és a böjt jellemzi, miközben várjuk, hogy átéljük a húsvéti örömet. Ebben az évben a Zsidókhöz írt levélből vett rövid bibliai részlet fényében szeretnék felvetni néhány gondolatot: „Figyeljünk egymásra, hogy szeretetre és jótettekre buzdítsuk egymást”.

A Zsidókhöz írt levél arra ösztönöz, hogy gondolkozzunk el az élet-szentségre szóló egyetemes meghíváson és a lelki életben való folyamatos előrehaladáson, másrészt hogy a nagyobb karizmákra vágyjunk, és egyre nagyobb, gyümölcsözőbb szeretetre törekedjünk.

A kölcsönös egymásra figyelés célja, hogy egyre nagyobb, tettekben megnyilvánuló szeretetre ösztönözzük egymást, úgy „mint a hajnal pirkadása, mely egyre világosabb, míg fényes nap nem lesz”, várva azt a napot, amelyben sosem jön el az alkonyat, mert Istenben élünk. Életünk ajándékba kapott értékes idejének célja, hogy Isten szeretetében felfedezzük és véghezvigyük a jótetteket. Így maga az Egyház is növekszik, fejlődik egészen addig, míg eljut majd Krisztus teljessége életkorának mértékére. A növekedésnek e dinamikus távlatában helyezkedik el buzdításunk: ösztönözzük egymást kölcsönösen, hogy jótetteket vigyünk végbe és eljussunk a szeretet teljességére.

A másik iránti figyelem azt jelenti, hogy a jót kívánjuk számára minden szempontból: fizikai, erkölcsi és lelki szempontból.

Amellett, hogy a kortárs kultúra látszólag elvesztette a jó és a rossz iránti érzéket, határozottan ki kell jelentenünk, hogy a jó létezik és győzedelmeskedik, mert Isten „jó és jót osztogat”. A felebarát iránti felelősség azt jelenti, hogy azt akarjuk és azt tesszük, ami neki jó, arra vágyunk, hogy ő is megnyíljon a jó logikájára. A testvér iránti törődés azt jelenti, hogy felnyitjuk a szemünket arra, amire szüksége van.

Sajnos mindig jelen van a kísértés, hogy lanyhák legyünk, hogy elfojtsuk a Lelket, hogy vonakodjunk „kamatoztatni a talentumainkat”, amelyeket saját magunk és mások javára kaptunk. Mindannyian kaptunk lelki vagy anyagi kincseket, amelyek

hasznosak az isteni terv beteljesítése, az Egyház java és egyéni üdvösségünk szempontjából. A lelki mesterek emlékeztetnek arra, hogy aki a lelki életben nem halad előre, az visszaesik. Kedves testvérek, fogadjuk el a mindig aktuális felhívást, hogy törekedjünk «a kereszt-

tény élet magas fokának elérésére». Amikor az Egyház bölcsességében elismeri és kihirdeti egyes példamutató keresztények boldog vagy szent mivoltát, akkor azzal az is a célja, hogy vágyat ébresszen az ő erényeik követésére. Szent Pál buzdít: „a tiszteletadásban előzzétek meg egymást”.

Egy olyan világban, amelynek szüksége van arra, hogy a keresztények megújulva tegyenek tanúságot a szeretetről és az Úrhoz való hűségükről, mindenki érezze annak sürgető szükségét, hogy megelőzzük egymást a szeretetben, a szolgálatban és a jótettekben. Ez a felhívás különösen hangsúlyos a húsvétra való készülés szent időszakában. Miközben szent és gyümölcsöző nagyböjtot kívánok, a Boldogságos Szűz Mária közbenjárására bízlak benneteket és mindenkire szívből adom apostoli áldásomat.

Ebben a rovatban Assisi Szent Ferencnek lelkiségét ismerhetjük meg jobban. Egy könyvnek a segítségével indulunk és járunk ezen a lelki úton.

7. rész

Leprások

Ferenc számára a döntő esemény a leprások között következik be. Hogy megértsük az itt történetet, betekintést kell nyernünk a 13. század társadalmi viszonyaiba. Az egészséges polgárok és a leprások között mély szakadék van: a halál mezsgyéje húzódik közöttük. Mihelyt egy polgáron a betegség első jelei

mutatkoznak, a templomba hurcolják, és külön szertartásban fejezik ki kiközösítést az emberi társadalomból. Mint a temetésnél, elvégzik a feloldozási szertartást, a pap a sírokról vett földet szór a beteg fejére. Majd átnyújtja neki a ruhát, amely már messziről jelzi, hogy hordozója milyen betegségben szenved, kereplőt

kap, melyet szüntelenül ráznia kell, nehogy egészséges ember a közelébe juthasson. Megtiltják neki, hogy folyókból, forrásokból, kutakból igyék, kesztyűt kap, amely nélkül már semmit sem érinthet. Abban az esetben, ha egészséges ember kerül közelébe, a leprásnak a széllel ellentétes irányba kell fordulnia. Végezetül minden vagyonától megfosztják, és a városon kívülre száműzik. Ilyen viszonyok között érthető, hogy Ferencet is ellenszenv és undor tölti el. Befogja az orrát és elfordítja a fejét, ha leprások közelébe jut. Ő is ebben az általános félelemben él. Mégis erőt vesz magán -- belső indíttatásra --, leszáll a lováról, pénzt ad a leprásnak, majd kezét csókol neki. Aki eddig adott, az most

kapni fog. A leprás békecsókot ad neki. A szent belső világa megváltozik: „Ami azelőtt ellenemre volt és keserűnek tűnt, az testem-lelkem számára édes öröm lett.” Ezt a véletlent Ferenc mindig Isten útmutatásának tekinti. Ezután az esemény után ez a gondolat gyötri, mi lenne, ha ő lenne leprás és nyomorék. Ilyen aggodalmak segítik abban, hogy megtalálja igazi személyiségének harmadik vonását: ott kell megvalósítania önmagát, ahol az emberi korlátokat átlépik – a leprásoknál és azoknál, akik az élet peremére szorultak. Előszeretettel tartózkodik majd közöttük,

és közössége minden novíciusát az aláztosságnak ebbe az iskolájába küldi tanulni. Csak az tartozhat közösségéhez, aki az embertelen emberi ínségnek az útját megjárta.

Ferenc lépésről lépésre jut el a lényeghez. Először a hithez, majd a szegényekhez és a leprásokhoz. De még mindig nem érte el élete középpontját. Még mindig ezt

imádkozza: „Fölséges és jóságos Isten, világosítsd meg szívem sötétségét, adj értelmet és megismerést, hogy teljesítem szent és igaz akaratodat!”

Amikor huszonöt évesen apja birtokain jár, és elmegy az omladozó San Damiano templomocska mellett. Belép oda, letérdel, imádkozik, és eközben a nagy festett keresztet nézi. Hirtelen újra hallja a spoletói hangot, amely megígérte, hogy ismét jelentkezik: a templomot meg kell menteni az összeomlástól, ehhez erős kézre van szükség. Ő gondoskodjék erről. Ferenc megtapasztalja a magasztos és hatalmas Isten feléje fordult, ragyogó arcát: Krisztus irgalmas és szelíd tekintetét.

Rozetter-Van Dijk-Matura: A.Sz. Ferenc

TESTVÉREINK, A SZENTEK

A hónap szentje:

Szent József

Emléknapja: március 19.

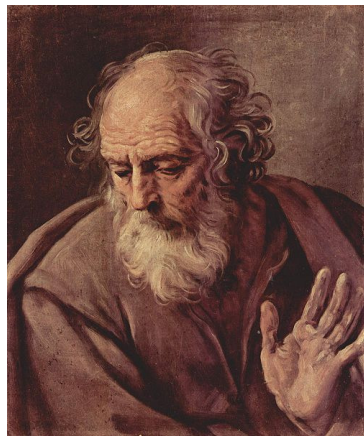
József személyes útja, hitbeli zarándoklása előbb ér véget, mint Máriaé. Mária még ott áll a Kálvárián a kereszt tövében, és miután Krisztus visszatért az Atyához, ő még jelen van az utolsó vacsora termében Pünkösdkor.

Mégis, József a hitnek ugyanazt az útját járja, mint Mária. Amint az evangéliumi szövegekből következik, Józsefet Isten rendelte Mária hitvestársául, hogy ezáltal biztosítsa Jézus számára József atyai oltalmát.

Jóllehet az evangélisták teljesen és világosan kimondják, hogy Jézus a Szentlélek közreműködésével fogantatott és hogy ebben a házasságban a szüzesség megőrződött, Józsefet mégis Mária férjének, Máriát pedig József feleségének nevezik.

Az Egyház számára, akármilyen jelentős Jézus szüzi fogantatásának megvallása, nem kevésbé fontos, hogy védelmezze József házasságát Máriával, hiszen jogilag ettől a házasságtól függ József atyasága. Így válik érthetővé az is, miért sorolják fel az evangélisták a nemzedékeket József származási rendje szerint.

Az Írás megerősíti az angyal tekintélye által, hogy igenis hitves volt. „Ne félj magadhoz venni feleségedet, Máriát, mert a gyermek, akit hord, a Szentlélektől van” - mondta az angyal. És megparancsolta neki, hogy adjon nevet a gyermeknek, akkor is, ha nem tőle származik. Így szól a továbbiakban az Írás: Fiút fog szülni, akit Jézusnak nevez el. Az Írás jól tudja, hogy Jézus nem Józseftől származik, hiszen amikor József nyugtalankodott jegyese várandósságának eredete miatt, az angyal közölte vele: a gyermek a Szentlélektől

van. Ennek ellenére nem vitatják el tőle az atyai tekintélyt. Végül maga Szűz Mária is, aki nagyon jól tudja, hogy Krisztust nem a jegyeseivel való házassági kapcsolat által foganta, Józsefet Krisztus atyjának nevezi. Mária fia Józsefnek is fia az őket egybekötő házassági kötelék ereje által. Ebben a házasságban semmi sem hiányzik a házasságkötés alapvető feltételei közül: Krisztus szüleinél megvalósult a házasság minden java: utód, házassági hűség, szentségi jelleg. Amikor az üdvtörténet döntő pillanatában Isten kinyilvánítja az emberek iránti szeretetét az Ige odaajándékozásán keresztül, éppen Mária és József házassága valósítja meg a teljes szabadságban történő házassági önátadást, a szeretet elfogadásában és kinyilvánításában. Ebben a nagy vállalkozásban, hogy minden dolgot megújítsunk Krisztusban, új valósággá válik a hasonlóképpen megtisztult és megújult házasság, az Újszövetség szentsége. Így - amint az Ószövetség kezdetén is - egy házaspár áll az Újszövetség küszöbén. Amíg azonban Ádám és Éva házassága

a bűn forrásává vált, amely elárasztotta a földet; Mária és József házassága azt a csúcspontot jelenti, ahonnan a szentség szétárad az egész világra. Üdvösségünk szerzője ezzel a szüzi és szent szövetséggel indította el megmentésünk művét, hogy nyilvánvaló legyen mindenható akarata: tisztuljon és szentelődjen meg a család, a szeretet szentélye és az élet bölcsője.

Mennyi tanítást vezethetünk le ebből a mai család számára! Mivel a házasság lényegét és feladatait végső soron a szeretet határozza meg, ezért a család hivatása és küldetése, hogy őrizze, tanúsítsa és áraszsa a szeretetet, mint élő visszatükröződése és valóságos részese annak a jóságnak, amellyel Isten szereti az embereket, Krisztus Urunk pedig Egyházát, az ő jegyését.

Hogyan váljunk szentté? I.

Nekem nincs erőm az életszentséghez, mert az olyan nehéz – sokszor és sokaktól lehet hallani ezt a kifogást is. Valójában a szent élethez nem is erő kell, hanem gyöngeségeink elfogadása Istenben. Éppenséggel a nem szent élethez van szükség óriási, emberfeletti erőre. Milyen kimerítő, mennyire fáradságos mindenre odafigyelni akár a tőzsdén, akár a politika és a hatalom színpadán vagy a test piacán, mégpedig azzal a rettegéssel a háttérben, hogy egy aprócska

hibán, ballépésen egy egész élet múlhat: kapcsolatok, siker, karrier... Mindez olyan hangsúlyt kap, mintha az örök üdvösségről volna szó.

Ez az életforma teljes embert kíván, és az állandó megfelelési

kényszer előbb-utóbb egész személyiségünket fölemészti, tönkreteszi. A bűn elkövetése lehet édes, de a bűnökben való élet rettenetesen fárasztó, unalmas és kegyetlen – ez vezet az alkoholizmusba, drogfogyasztásba, paráznaságba és mindenféle pótcelekvésbe, melyekre mind azért van szükség, hogy elfedjék az élet értelmetlenségét, terméketlenségét és kiútatlanságát a lelkiismeret-furdalástól szenvedő ember elől. Ez persze csak ideig-óráig sikerülhet, és az elaltatott, elfojtott lelkiismeret következménye egy súlyosan minőségvesztett élet, illetve az élet lassú vagy hirtelen kioltása, a szellemi és/vagy tényleges öngyilkosság. Ezzel szemben a

Pixmac.com 47338309

keresztény életszentség könnyű és egyszerű: teljes ráhagyatkozás Istenre.

Végül: valóban örömtelen a szentek élete? Valójában a szent nem a boldogtalan életre vállalkozik, hanem az Istennel való találkozásra és a szeretetben való önátadásra, mely a személyes kiteljesedés és az igazi boldogság egyedüli forrása. Persze ez a boldogság nem azonos azzal, amit a reklámok és az idétlen filmvígjátékok elénk állítanak, nem szüntelen happy érzés, gyönyör és élvezet, hanem a másokért vállalt felelősségből, elkötelezettségből és ál-

dozatból fakadó öröm. A gyönyör individuális, elszigetelt és megoszthatatlan élmény, az igazi boldogság személyközi valóság, mely a megosztással csak egyre több és több lesz.

A szentté válás persze

nem egyszeri cselekedet, hanem állandó úton levés, különböző tempóban megtett, kisebb és nagyobb lépések sorozata, egészen életünk utolsó órájáig, miközben egyre nagyobb világosságra, békességre, tágasságra és boldogságra jutunk. Ehhez az úthoz szeretne egyfajta kalauzul szolgálni ez a könyv a huszonegyedik századi keresztény hívőnek, ráirányítva a figyelmet a divatos tévutakra és a bennük rejlő buktatókra, de még inkább azt megmutatva, hogy szentnek lenni poszt-modern korunkban nemcsak hogy nem lehetetlen, de az egyetlen reális és értelmes választás mindnyájunk számára.

P. Barsi Balázs OFM: Az életszentség titka
című könyv nyomán

NEM CSAK FIATALOKNAK

Válság a Házasságban

Minden házaspár számára ismerős helyzet, amikor az egyik fél ismételten kér valamit, a másik ismételten nem reagál, és mindketten egyre ingerültebbek lesznek. Ördögi kör: az egyik unja a követelődést és visszahúzódik, mire a másik még inkább mondja a magáét. A nyaggatásra való hajlam személyiségtől is függ. Nagyon lelkiismeretes, kényszeres vagy szorongó embernek nehéz nem noszogatnia a társát, főleg ha az lassú vagy szeret mindent az utolsó pillanatra hagyni. A tunyaság, a lusta természet viszont bárkiből előhozza az állandó nógatóst.

Szakértők szerint a nők hajlamosabbak a nyaggatásra, mert természetlőtől fogva jobban szívükön viselik az otthont, a családi életet. A feleség általában érzékenyebb is; úgy véli, ha a kérése nem fontos a férjének, bizonyára ő maga sem az. Persze ha ilyenkor nyaggatni kezdi, azzal csak tetézi a bajt. A férfiak viszont sokszor abban hibáznak, hogy nem válaszolnak világosan a feleségüknek. A férfi gyakran azért nem vesz tudomást felesége noszogatásáról, mert még nem tudja a választ, vagy mert tudja, hogy az kedvezőtlen. De előfordul, hogy azért nem felel, mert nem tartja annyira sürgősnek a feladat elvégzését, vagy mert bosszantja, hogy olyan a helyzet, mintha kisfiú lenne, akit szid az anyukája.

Howard Markman házassági tanácsadó, a Denveri Egyetem pszichológiai professzora szerint a nyaggatás akkor válik komoly szétválasztó erővé, amikor a házaspár nem az alapproblémát próbálja kezelni, hanem magáról a követelődésről kezd vitatkozni. Harmincéves tapasztalata alapján úgy véli, a probléma előbb-utóbb minden házasságban megjelenik, ám ha a házaspár visz-

sza tudja szorítani, nagy eséllyel együtt tudnak maradni. A jó hír pedig az, hogy a jelenség valóban kezelhető.

A legfontosabb, hogy a házaspár felismerje: ha magáról a követelődésről kezdenek vitatkozni, egy helyben járnak. Inkább arra igyekezzenek rájönni, mitől ideges a másik. Lehet, hogy a férj nem lusta és szeretetlen, hanem túlterhelt és kimerült? Lehet, hogy a feleség nem bizalmatlan, hanem túl sok feladatot igyekszik kezelni? Íme néhány ötlet:

Mindketten higgadjatok le! Mondjátok ki, hogy az állandó noszogatás a probléma, és keressetek rá közösen megoldást! Lehet, hogy változtatni kell a viselkedéseteken;

hasznos lehet, ha megfogalmaztok néhány új szabályt.

Próbáld a másik szemszögéből nézni a dolgot: ne gondold, hogy segíted azzal, hogy ismételten figyelmezteted az elvégzendő feladatokra! Talán inkább úgy érzi, nem értékeled kellően, amit már megtett, vagy amit

éppen tesz.

Ha kérésed van a másik felé, mindig egyes szám első személyben beszélj.

Indokold meg a kérést! Pl.: „Amikor későn fizeted be a számlát, mindig annyira idegeskedem, hogy marad-e elég pénz a hónap végén.”

Csak reális, igazán szükséges dolgot kérj! Adj időt! Kérd meg a társadat, hogy végezen el valamit pl. vasárnap estig, de hadd döntse el ő, hogy számára mikor a legalkalmasabb!

Ha a társad nyaggat, válaszolj világosan! Mondd meg neki őszintén, meg tudod-e tenni, amit kér, és mikor; azután tégy úgy, ahogy megígérted.

Gondolkozz más megoldáson! Lehet, hogy érdekesebb szakembert hívni, mint követelődéssel, vitatkozással terhelni a kapcsolatokat.

Balázs atya válaszol

Kérdés:

Hogyan élhet békességben egy család? Milyen dolgok határozzák meg, hogy boldog legyen egy család?

Balázs atya válasza:

Az emberiség két nemre való osztottsága Isten teremtő akaratának következménye, nem büntetés, hanem ajándék és küldetés. A Bibliában a kinyilatkoztató Szentlélek azt tanítja, hogy a férfi és a nő személyükben egyenrangúak, adottságaik, képességeik, a családban és a társadalomban betöltött szerepeik pedig kiegészítik egymást.

A ma divatba jött uniszex szemléletmód azért veszélyes, mert az egyenlőséget az egyformasággal azonosítva aláássza a nemi identitást, s ezzel elbizonytalanítja és frusztrálja a férfiakat és a nőket egyaránt. Márpedig csak a szilárd nemi identitás lehet az alapja az egyenrangú és tartós párkapcsolatoknak, illetve a jól működő családoknak, amelyek léte pedig a társadalom lelki egészségének biztosítója. A legújabb kutatások egy sor alapvető okot tártak fel, melyek jó része még a magzati fejlődés időszakában kifejti hatását, és magyarázatot ad arra, hogy a férfi és a nő miért gondolkodik, érez, kommunikál és imádkozik másképp, mint a nő. Ezek a különböző adottságok a szeretetben nem ellentétekként mutatkoznak, hanem olyan értékeként, melyek egymás segítségét, gazdagítását szolgálják.

Hiszem, hogy minél inkább úgy tekintünk a férfira és nőre, mint akik ketten **együtt** az Isten képmása, minél inkább felváltja a nemek harcát az egymás iránti tisztelet és szeretet, és minél több férfi és nő vállalkozik a „kölcsonös kiegészítés kalandjára”,

annál arányosabb és kiegyensúlyozottabb lesz a két nem munkamegosztása a családi és a társadalmi életben egyaránt.

Fontos látnunk, hogy Istentől adott feladatokról és hivatásokról van szó. Kezdetől fogva a férfi dolga a szentély őrzése és szolgálata, míg a nő mint anya maga az élet szentélye. Sőt amióta Isten angyala meglátogatta Názáretben a Szent Szület, és tudtára adta, hogy Isten egyszülött Fiát fogja méhében hordozni, kimondhatjuk, hogy az anyaméh Isten utolsó és legkiváltságosabb szentélye lett a földön. Ezért a nő hivatása, a testi-lelki anyaság legalábbis egyenrangú a papi hivatással, amely viszont a férfiak osztályrésze.

Fontoljuk meg azt is, hogy az Egyház anya. Ennek a misztériumnak részese és Máriához hasonul minden anya, aki magzatát kilenc hónapon át méhében hordozza és megszüli, minden szerzetesnő és gyermektelen asszony, aki lelki anyaként a rábízottakban Krisztust szolgálja és érte szenved, s minden pap, aki a konsekráció által újból és újból a világnak adja a szentségi

Krisztust.

A nők a szeretet ingyenességének tanúi, az ember teremtésében Isten társai, a megtestesülés lehetőségének átérzői. A nő hatalmas méltósága és kiváltsága, hogy saját testéből táplálhatja a kis újszülöttet, majd pedig odateheti az ételt a család asztalára. Ez nem alacsonyrendű munka, hanem az élet szolgálata, királynői feladat, hiszen az Úr Jézus ezt mondja: „Én vagyok az élet kenyere.” Nem kevésbé fontos az anya szerepe a gyermekek vallási fejlődésében. Mindig a nők az elsők, akik befogadják Isten titkait, és általuk árad szét a tevékeny szeretet jó illata a családban és az Egyházban is, törekenységük nagy odaadásában, az anyaság vagy a szüzesség életet pazarló ingyenességében.

Ünnepek és emléknapiak

Március és Április

Ezekben a hónapokban – Nagyböjt lévén – megemlékezünk szentjeinkről és közbenjárásukat kérjük, de a liturgia csak a szentmise első- és a zsoltó végső könyörgésében említi őket. Az Egyház igyekszik védeni és megtartatni velünk azt a szent 40 napot, amelyet Jézus imádságban és önmegtagadásban töltött és szentelt meg. Két kivétel van: Szent Józsefnek, a Boldogságos Szűz Mária jegyesének főünnepé március 19-én, illetve Gyümölcsoltó Boldogasszony főünnepé március 25-én, ami idén – vasárnap lévén -, március 26-án lesz.

*****

Templomunk Hírei

Templomunkban új közösség alakult, amely keddenként tartja találkozóit. Városunkban ezideig nem volt középkorostálynak közössége, alkalma arra, hogy keresztény hitét közösségben is megélhesse a liturgiákon kívül.

Most lehetősége van minden felnőtt keresztény számára, hogy hitét közösségben is megélhesse, ami alapvető „követelmény” a kereszténységben.

Nem csak sümegieknek szól ez a hívás: mindenkinek, aki vállalja, hogy hetenként egyszer másfél órára képes és akar megnyílni és tagja lenni ennek a közösségnek, szívesen látjuk és várjuk.

Érdeklődni lehet P. Hesz Dénesnél:

T: 06-20-823-33-77, 87/352-983,
valamint sumegikegy@gmail.com
 illetve személyesen a kegytemplomban, és annak sekrestyéjében.

*****

NAGYBÖJTI LEMONDÁS

A nagyböjt során igyekszünk lemondani olyan dolgokról, amelyek akadállyá válhatnak, válnak életünkben. Ilyenkor nem csak a felesleges dolgokról mondunk le, hanem abban is igyekszünk megtagadni önmagunkat, ami fontosnak, szükségesnek tűnhet.

Mindezt megoszthatjuk másokkal, így a lemondásunkat 'megduplázzhatjuk' azzal, hogy nem csak lemondunk dolgokról, de azt másokkal – különösen a rászorulókkal – megosztjuk.

Hálásan fogadunk minden adományt, amelyet továbbítunk a rászorulóknak.

Az adományokat a sekrestyében lehet leadni.

**Sarlós Boldogasszony Ferences Kegytemplom,
 Sümeg, Szent István tér 7.**

Telefon: 87/352-983

E-mail: sumegikegy@gmail.com

Web: www.sumeg.ferencesek.hu

A kiadásért felel: P. BÁRSI BALÁZS OFM

Szerkesztette: P. Hesz Dénes ofm